Повік весна і хміль, і слава
Та синє сяйво вишини —
Так вималювала уява
Цей світ твердий, цей світ страшний.

Літа злітають пелюстками,
Чоло прооруют роки,
Та бачу тільки крицю й камінь
І "на узгір'ях вітряки"...

Нічого вже не залишилось
Ані уяв, ані марінь — — —
Але недаром серце билось
І очі вічно пили синь.

Але недаром, о, недаром
Я креслив літери цих літ:
Мій жар спахне колись ударом
І в дійсність обернеться міт.

Мій ярий крик, мій біль тужавий,
Випалюючи ржу і гріх,
Ввійде у складники держави.
Як криця й камінь слів моїх.

18.07.1931
Десятиліття